FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

föredraget den 23 maj 1996 *

1. Verwaltungsgericht Düsseldorf har begärt att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande beträffande följande fråga:

"Kan den referenskvantitet som den 2 april 1984 hade tilldelats en tysk mjölkproducent som brukade en gård i Tyskland samt arrenderade och brukade mark i Tyskland och Nederländerna och som levererade mjölk till en tysk uppköpare delvis knytas till nämnda mjölkproducents arrendeområden i Nederländerna, vilket skulle få till följd att motsvarande referenskvantitet vid arrendeavtalets utgång skulle överföras på jordägaren eller kan den kvot som tilldelats den tyska mjölkproducenten endast knytas till de tyska jordområdena?"

Bakgrund

2. Det framgår av akten att käranden i målet vid den nationella domstolen, Katholische Kirchengemeinde St. Martinus Elten, är en tysk församling som äger en fastighet på 20,2123 hektar, varav 17,69 hektar är belägna i Nederländerna och resten i Tyskland. Nämnda fastighet, som användes för avel av mjölkboskap, var före år 1984 utarrenderad till en jordbrukare av tysk nationalitet, Jansen, vars företag dessutom omfattade 1,07 hektar egen fastighet.

Jansen hade år 1983 levererat sin mjölkproduktion till ett tyskt mjölkkooperativ, vilket han fortsatte att göra ända fram till sin död år 1989. På grundval av dessa leveranser hade de tyska myndigheterna tilldelat honom en referenskvantitet på 182 000 kg.

3. Efter Jansens död bildade hans dotter och enda arvinge, Elke Jansen, tillsammans med Derksen ett enkelt bolag [öppet bolag] (GbR) för att gemensamt förvalta sina respektive jordbruksföretag. Svarandemyndigheten — Direktor der Landwirtschaftskammer Rheinland als Landesbeauftragter — intygade senare genom beslut av den 23 mars 1990 att de referenskvantiteter som hade tilldelats Jansens avlidne fader och som uppgick till 192 933 kg mjölk hade övergått till henne genom arv med verkan från och med den 15 mars 1989.

* Originalspråk: spanska.

4. Svarandemyndigheten intygade genom separata beslut av den 30 januari 1990, i enlighet med ansökan, att en referenskvantitet på 192 933 kg (från Jansens företag) och en referenskvantitet på 953 510 kg (från Derksens företag) överfördes till bolaget Derksen och Jansen GbR. Kvantiteterna sänktes genom separata tilläggsbeslut av den 13 juni 1990 till 191 004 kg respektive 943 975 kg. Därefter förvaltade bolaget båda företagen utan att ha begärt tillstånd av käranden eller avtalat om utarrendering i andra hand.

5. Bolagsmännen Derksen och Jansen upplöste bolaget den 15 november 1990 efter att sökanden hade väckt talan mot Elke Jansen vid jordlegoavdelningen vid kantonrätten i Arnhem (Nederländerna), vilket ledde till att arrendeförhållandet mellan Elke Jansen och käranden sades upp.

6. Den 13 december 1990 förvärvade Derksen genom ett av en notarie bestyrkt köpebrev Elke Jansens fastighet, vars yta uppgick till 1,07 hektar, samt den mjölkkvot som hade överförts på henne genom arv. Samma dag begärde han att det enkla bolaget Derksen och Jansens mjölkkvoter skulle tilldelas honom. Svarandemyndigheten biföll denna ansökan och fastställde genom separata beslut av den 12 mars 1991 att referenskvantiteterna på 191 004 kg och 943 975 kg överfördes på Derksen.

7. Genom ansökan av den 5 december 1991 begärde käranden att svaranden skulle utfärda ett intyg till denne i enlighet med artikel 9.2 punkt 3 i Verordnung über die Abgaben im Rahmen von Garantiemengen im Bereich der Marktorganisation für Milch und Milcherzeugnisse (förordning om avgifter inom ramen för garantikvantiteterna på området för den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter), där det skulle fastställas att käranden, eftersom arrendeförhållandet hade upphört, hade rätt till en proportionell andel av referenskvantiteten för Jansens företag, motsvarande de jordområden som var belägna i Nederländerna. Nyttjanderätten till fastigheten överläts den 1 februari 1991.

8. Svaranden avslog ansökan genom beslut av den 19 mars 1992 på grund av att tilldelningen till medlemsstaterna av totala garantikvantiteter nödvändigtvis förutsätter att den koppling mellan kvoten och den använda ytan som föreskrivs i gemenskapsrätten är begränsad till varje medlemsstats territorium. Enligt svaranden kan överföringen av individuella referenskvantiteter tillsammans med motsvarande jordområden säkerställa en balanserad tilldelning av totala garantikvantiteter till varje medlemsstat endast om principen om kopplingen mellan kvoten och den använda ytan är begränsad till det nationella territoriet. Svaranden fastslog att en tysk nationell kvot inte kunde knytas till de jordområden som utgjorde föremål för tvisten, eftersom de var belägna i Nederländerna, inte ens om byte av företag skedde mellan tyska medborgare.

9. Käranden inlämnade ett klagomål mot detta beslut och hävdade att det inte kunde göras gällande att principen om kopplingen mellan kvoten och jordområdet var begränsad till det nationella territoriet med stöd i de gemenskapsrättsliga bestämmelser som begränsar mjölkproduktionen och som återfinns i rådets förordning (EEG) nr 856/84 av den 31 mars 1984 [1] (nedan kallad förordning nr 856/84) och rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 [2] (nedan kallad förordning nr 857/84). Således definieras i artikel 12 d i förordning nr 857/84 begreppet företag uttryckligen som "samtliga produktionsenheter som förvaltas av producenten och som är belägna inom gemenskapens geografiska territorium". Enligt käranden är det viktigt att veta i vilken nationell kvot mjölkproduktionen från Jansens företag ingick under referensperioden, det vill säga år 1983. Med beaktande av att denna mjölkproduktion levererades till ett tyskt mjölkkooperativ inberäknades den fastställda kvoten — vid den tiden 182 000 kg — i Förbundsrepubliken Tysklands totala kvantitet. Svaranden avslog klagomålet den 19 maj 1992.

10. Käranden väckte den 11 juni 1992 talan mot detta beslut vid Verwaltungsgericht Düsseldorf och begärde att en del av den referenskvantitet som på sin tid hade tilldelats Jansen skulle tilldelas denne och åberopade huvudsakligen de skäl som redan hade anförts i klagomålet.

1 — Förordning om ändring av förordning (EEG) nr 804/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 10).

2 — Förordning om allmänna bestämmelser för tillämpningen av den avgift som avses i artikel 5c i rådets förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 13). [Vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå.]

Tillämpliga bestämmelser

11. Domstolen är väl förtrogen med de gemenskapsbestämmelser som är tillämpliga på förevarande mål. Det rör sig om förordning nr 856/84, genom vilken tilläggsavgiften infördes, förordning nr 857/84, genom vilken allmänna bestämmelser om tillämpningen av nämnda avgift fastställdes [3], och kommissionens förordning (EEG) nr 1371/84 av den 16 maj 1984 [4] om fastställande av tillämpningsföreskrifter för tilläggsavgiften (nedan kallad förordning nr 1371/84), som ändrats genom kommissionens förordning (EEG) nr 1546/88 [5] genom vilken omarbetningen av de på detta område tillämpliga bestämmelserna slutfördes (nedan kallad förordning nr 1546/88). Dessa förordningar har antagits för att motarbeta de strukturella överskott som förekom på gemenskapsmarknaden för mjölk och mjölkprodukter, genom uttag av en tilläggsavgift på mjölkproduktionen. Genom detta system tilldelades jordbrukarna en individuell referenskvantitet som grundades på deras produktion under en viss period (kallad referensperioden) på så sätt att tilläggsavgiften tas ut på den produktion som överstiger referenskvantiteten.

12. För att i mån av möjlighet återställa jämvikten mellan utbud och efterfrågan av produkterna inom mjölksektorn föreskrivs i

3 — I dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 590/85 av den 26 februari 1985 om ändring av förordning (EEG) nr 857/84 om fastställande av allmänna bestämmelser om tillämpningen av den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 68, s. 1). [Vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå.]

4 — Förordning om fastställande av tillämpningssätten för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 (EGT L 132, s. 11). [Vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå.]

5 — Förordning av den 3 juni 1988 om fastställande av tillämpningssätten för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 (EGT L 139, s. 12). [Vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå.]

förordning nr 856/84, för en period av fem år, en tilläggsavgift på de kvantiteter som överskrider en garantitröskel som ursprungligen fastställdes till 97,2 miljoner ton mjölk för hela gemenskapen. [6] Med avseende på detta lades i förordning nr 856/84 en ny artikel 5*c* till grundförordningen för sektorn för mjölk och mjölkprodukter. [7] I enlighet med artikel 1.1 införs under fem på varandra följande tolvmånadersperioder från och med den 1 april 1984 en tilläggsavgift som skall betalas av producenter eller uppköpare av komjölk vilka överskrider en referenskvantitet som skall fastställas. [8] Denna avgift beräknas enligt metod A, som tillämpas på producenter, och metod B, som tillämpas på uppköpare.

Enligt metod A, som är relevant för detta förfarande,

"— [skall v]arje mjölkproducent ... betala en avgift för de kvantiteter mjölk eller mjölkekvivalenter som han har levererat till en uppköpare och som för den aktuella tolvmånadersperioden överstiger en referenskvantitet som skall fastställas".

I bestämmelsen i artikel 5*c*.3 föreskrivs att om inte annat följer av punkt 4 får summan av de referenskvantiteter som avses i punkt 1 inte överstiga en total garantikvantitet som är lika med summan av de kvantiteter mjölk som levererats till företag som behandlar eller bearbetar mjölk eller andra mjölkprodukter i varje medlemsstat under kalenderåret 1981 ökad med 1 procent. Varje medlemsstat tilldelades alltså en total garantikvantitet som i Tysklands fall uppgick till 23 248 000 ton.

13. Det är i förordning nr 857/84 som tillämpningsföreskrifterna för detta system fastställs. I dess artikel 2.1 föreskrivs att när metod A skall väljas, är referenskvantiteten lika med den kvantitet mjölk eller mjölkekvivalent som producenten har levererat under kalenderåret 1981 ökad med 1 procent.

I bestämmelsen i artikel 2.2 föreskrivs likväl att

"... medlemsstaterna kan föreskriva att den referenskvantitet som avses i 1 stycket inom deras territorium är lika med den kvantitet mjölk eller mjölkekvivalent som levererats ... under kalenderåret 1982 eller 1983 anpassad med en procentsats som fastställts på så sätt att den garantikvantitet som bestämts i artikel 5*c* i förordning nr 804/68 inte överskrids".

6 — Det fjärde och det femte övervägandet i förordningen.

7 — Rådets förordning (EEG) nr 804/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 148, s. 13).

8 — Genom rådets förordning (EEG) nr 1109/88 av den 25 april 1988 (EGT L 110, s. 27) ändrades artikel 5c i förordning nr 804/68 och giltighetstiden av systemet med tilläggsavgifter förlängdes till åtta tolvmånadersperioder.

Förbundsrepubliken Tyskland valde metod A och utsåg år 1983 till referensår.

14. Överföring av referenskvantiteterna vid köp, arrende eller överlåtelse genom arv av ett företag regleras i artikel 7 i förordning nr 857/84. I den ursprungliga lydelsen av artikel 7.1 fastställdes den så kallade principen om kopplingen mellan kvoten och jorden på följande sätt:

"Vid köp, arrende eller överlåtelse genom arv av ett företag övergår den motsvarande referenskvantiteten helt eller delvis till köparen, arrendatorn eller arvtagaren enligt villkor som skall fastställas."

15. Ett år senare ändrades förordning nr 857/84 genom förordning nr 590/85, i vilken artikel 7 gavs en ny lydelse. Enligt det sjätte övervägandet i förordning nr 590/85 kan tillämpningen av nämnda artikel "... i vissa fall leda till svåra situationer på det ekonomiska och sociala planet ... för att en arrendator vars arrende av ett företag löper ut skall kunna fortsätta mjölkproduktionen någon annanstans är det följaktligen lämpligt att göra det möjligt för medlemsstaterna att till dennes förfogande ställa hela eller en del av den referenskvantitet som motsvarar det företag som han lämnar ...".

I artikel 7.4 i dess ändrade lydelse föreskrivs följande:

"Om arrendatorn, i fråga om ett jordlegoförhållande som löper ut, inte har rätt att förlänga arrendetiden på liknande villkor, kan medlemsstaterna föreskriva att hela eller en del av den referenskvantitet som motsvarar företaget eller den del av företaget som är föremål för arrendet ställs till den avgående arrendatorns förfogande, om denne avser att fortsätta mjölkproduktionen."

16. Förordning nr 1371/84, där tillämpningsföreskrifter för tilläggsavgiften fastställdes, ersattes — såsom jag redan tidigare har anfört — av förordning nr 1546/88. Innehållet i artikel 5 i förordning nr 1371/84 togs in i artikel 7 i förordning nr 1546/88, med följande lydelse:

"I samband med tillämpningen av artikel 7 i förordning (EEG) nr 857/84, dock med förbehåll för artikel 7.3, överförs referenskvantiteterna för producenterna ... inom ramen för metod A ... på följande villkor:

1. Vid köp, arrende eller överlåtelse genom arv av ett företag i sin helhet överförs den motsvarande referenskvantiteten på den producent som övertar driften av företaget.

2. Vid köp, arrende eller överlåtelse genom arv av en del eller flera delar av företaget fördelas den motsvarande referenskvantiteten mellan de producenter som övertar driften av företaget i enlighet med de ytor som används för mjölkproduktion.

3. Bestämmelserna i punkterna 1 och 2 i fjärde stycket är i enlighet med de olika nationella reglerna analogt tillämpliga på övriga fall som medför jämförbara rättsliga följder för producenterna.

4. När bestämmelserna ... i artikel 7.4 i förordning (EEG) nr 857/84 ... som avser det fall då ett jordlegoförhållande löper ut utan möjlighet till förlängning på liknande villkor ... är tillämpliga ... skall hela eller en del av referenskvantiteten som motsvarar företaget eller den del av företaget som är föremål ... för det icke förlängda arrendeförhållandet ställas till den berörde producentens förfogande, om han avser att fortsätta mjölkproduktionen förutsatt att summan av referenskvantiteter som således ställs till hans förfogande och summan av den kvantitet som motsvarar det företag vid vilket han fortsätter sin produktion inte överstiger den referenskvantitet som han förfogade över innan ... arrendeförhållandet upphörde."

17. Avslutningsvis definieras i artikel 12 c och 12 d i förordning nr 857/84 begreppen producent respektive företag:

Producent: jordbrukare, fysisk eller juridisk person eller sammanslutning av fysiska eller juridiska personer vilkas företag är beläget inom gemenskapens geografiska territorium:

— som säljer mjölk eller andra mjölkprodukter direkt till konsumenter

— och/eller som levererar till uppköpare.

Företag: alla produktionsenheter som förvaltas av producenten och är belägna inom gemenskapens geografiska territorium.

Den lagstiftning som gällde vid tidpunkten för upphörandet av arrendeförhållandet mellan käranden och Elke Jansen återfinns i förordning nr 857/84 i dess ändrade lydelse enligt förordning nr 590/85 och förordning nr 1546/88.

Undersökning av tolkningsfrågan

18. I beslutet om hänskjutande har den nationella domstolen ställt sig tvivlande till lagligheten av svarandemyndighetens vägran att utfärda det intyg som hade begärts av käranden. Den nationella domstolen har för det första påpekat att tysk lagstiftning, i enlighet med de ovan nämnda gemenskapsförordningarna, innehåller föreskrifter om principen om kopplingen mellan referenskvantiteten och jordområdena, inklusive i det fall då arrendegivaren återför delar av ett företag som har använts för mjölkproduktion efter att ett arrendeförhållande har upphört. För det andra har den påpekat att det varken i den nationella lagstiftningen eller i gemenskapslagstiftningen fastställs någon åtskillnad mellan de fall då jordområden som vid arrendeförhållandets utgång återgår till arrendegivaren utgör en del av det nationella territoriet och de fall då jordområdena är belägna i en annan medlemsstat. För det tredje förefaller det framgå av definitionen av begreppet "företag" i artikel 12 d i förordning nr 857/84, enligt vilken "företag består av alla produktionsenheter som förvaltas av producenten och är belägna inom gemenskapens geografiska territorium", att det förhållandet att en del av jordområdena är belägen i en annan medlemsstat saknar relevans i detta avseende. Avslutningsvis har den nationella domstolen anfört att överföring av referenskvantiteter bortom de nationella gränserna likväl kan medföra problem vid tilldelningen av vissa garantikvantiteter mjölk som har beräknats särskilt för varje medlemsstat.

19. Käranden i tvisten vid den nationella domstolen, intervenienten A. Derksen, och kommissionen har inkommit med synpunkter till EG-domstolen. Vid den muntliga förhandlingen har även svaranden i målet vid den nationella domstolen infunnit sig för att upprepa de argument som har lagts fram i det klandrade administrativa beslutet.

Käranden har hävdat att principen om kopplingen mellan kvoten och jorden inte innebär att kvoten endast skall kunna kopplas till de jordområden som används för mjölkproduktion och som är belägna i en medlemsstat. I fråga om ett gränsöverskridande företag innebär denna princip inte heller att den mjölkkvot som kopplats till jordområdena skall räknas in i olika nationella kvantiteter. Med hänsyn till att Förbundsrepubliken Tyskland valde metod A och år 1983 till referensår och att Jansen under detta år levererade hela sin produktion till ett tyskt kooperativ, användes denna produktion — förutom för att bevilja honom en viss referenskvantitet — även för att tilldela denna medlemsstat dess nationella garantikvantitet. Med avseende på detta har käranden dessutom hävdat att om den proportionella andelen av denna kvot motsvarande de av företagets jordområden som var belägna i Nederländerna, och som aldrig har räknats in i denna medlemsstats nationella garantikvantitet, nu skulle läggas till denna kvantitet, skulle Nederländerna bli tvunget att till gemenskapen betala en avgift för att ha överskridit den nationella garantikvantiteten utan att ha kunnat göra något för att förhindra detta, vilket skulle vara oförenligt med det mål som eftersträvas med förordningarna nr 856/84 och 857/84 och stå i strid med definitionen av företag i artikel 12 d i förordning nr 857/84.

20. I sina synpunkter har A. Derksen påstått att tillämpningen av principen om kopplingen mellan kvoten och jorden endast är möjlig inom ramen för varje medlemsstats nationella garantikvantiteter och att en tysk producents garantikvantitet av denna anledning endast skall knytas till de jordområden som är belägna inom tyskt territorium, eftersom den hör till Förbundsrepubliken Tysklands totala garantikvantitet.

21. Kommissionen anser att den tyska myndighetens avslag på kärandens ansökan om att rätten till den del av referenskvantiteten som motsvarade de i Nederländerna belägna jordområdena skulle fastslås från och med uppsägningen av arrendeavtalet på grund av att dessa jordområden är belägna i en annan medlemsstat, utgör särbehandling.

22. För att utreda om denna särbehandling kan anses berättigad på grund av skäl som är nödvändiga för det system med tilläggsavgift som infördes genom förordning nr 856/84 har kommissionen gjort en tolkning av de bestämmelser som gällde vid tidpunkten för uppsägningen av arrendeavtalet. Kommissionen har för det första påpekat att man genom förordning nr 856/84 fastställde medlemsstaternas totala garantikvantitet på grundval av summan av de kvantiteter mjölk som levererats till företag som behandlar eller bearbetar mjölk i varje medlemsstat under en viss period utan att innehålla något villkor vad gäller mjölkens ursprung och för det andra att det följer av definitionen av producent och företag i artikel 12 c och 12 d i förordning nr 857/84 att det endast krävs att produktionsenheterna är belägna inom "gemenskapens geografiska territorium".

Kommissionen har dessutom anfört att detta system tar hänsyn till en normal situation där producenterna levererar mjölken till företag som är belägna i den medlemsstat där deras jordområden finns. Kommissionen anser att när en producent undantagsvis levererar mjölken till ett företag på andra sidan gränsen, såsom i det föreliggande fallet, är det — på grund av att dessa leveranser har beaktats vid beräkningen av denna medlemsstats garantikvantitet — inte möjligt att i efterhand överföra en del av den individuella referenskvantiteten på en annan medlemsstat, eftersom det är viktigt att vidmakthålla principen att garantikvantiteten fördelas på gemenskapsnivån. I motsatt fall skulle producenterna i den stat som tar emot kvoten missgynnas i förhållande till producenterna i den stat som överlåter kvoten.

Kommissionen har dragit slutsatsen att med beaktande av att arrendatorn år 1983 uteslutande levererade sin mjölkproduktion till ett tyskt kooperativ, att leveranserna räknades in i Tysklands totala garantikvantitet och att denna medlemsstats behöriga myndighet i gengäld beviljade honom en individuell referenskvantitet, kan denna kvantitet i enlighet med bestämmelsen i artikel 7.1 i förordning nr 1546/88 överföras förutsatt att det sker inom ramen för Tysklands totala garantikvantitet. De nationella myndigheternas vägran att tillåta nämnda överföring därför

att en del av jordområdena är belägen i Nederländerna utgör således enligt kommissionens uppfattning ett fall av oberättigad särbehandling.

23. För att besvara den tyska domstolens fråga kommer jag för det första att undersöka möjligheten att en del av den referenskvantitet som på sin tid tilldelades producenten Jansen överförs på arrendegivaren tillsammans med jordområdet då arrendeförhållandet upphör för att sedan undersöka vilka konsekvenser det kan få att jordområdet är beläget i en annan medlemsstat.

24. Samma dag som rådet antog förordning nr 856/84 om införande av en tilläggsavgift på de kvantiteter mjölk som överstiger en viss referenskvantitet antog det även förordning nr 857/84 vars artikel 7 inrymmer principen om att alla referenskvantiteter (det vill säga de kvantiteter som är fritagna från tilläggsavgiften) överförs tillsammans med de jordområden som gav upphov till att de tilldelades. I enlighet med den tolkning som domstolen har gett av principen i domen Twijnstra "[grundas] hela systemet med referenskvantiteter på den allmänna princip som fastslås i artikel 7 i förordning nr 857/84 ... enligt vilken referenskvantiteten tilldelas den person till vilken jorden överlåts i proportion till de överlåtna jordområdena ...". [9]

25. Domstolen förklarade i domen i målet Wachauf att "... i artikel 7.1 i den ovan nämnda förordning nr 857/84, i dess ändrade lydelse enligt förordning nr 590/85, föreskrivs att ... '[v]id köp, arrende eller överlåtelse genom arv av ett företag övergår den motsvarande referenskvantiteten ... helt eller delvis till köparen, arrendatorn eller arvtagaren enligt villkor som skall fastställas'. I artikel 7.4 föreskrivs emellertid att '[o]m arrendatorn, i fråga om ett jordlegoförhållande som löper ut, inte har rätt att förlänga arrendetiden på liknande villkor, kan medlemsstaterna föreskriva att hela eller en del av den referenskvantitet som motsvarar företaget eller den del av företaget som är föremål för arrendet ställs till den avgående arrendatorns förfogande, om denne avser att fortsätta mjölkproduktionen'. Av en gemensam läsning av nämnda bestämmelser följer att gemenskapslagstiftaren har haft för avsikt att referenskvantiteten i princip skall tilldelas den arrendegivare som vid arrendeavtalets utgång återigen börjar driva företaget, om än med förbehåll för medlemsstaternas möjlighet att tilldela den avgående arrendatorn hela eller en del av referenskvantiteten". [10]

I detta fall var det fråga om att utreda om artikel 5.3 i förordning nr 1371/84 var tillämplig på återlämnandet av alla enheter för jordbruksproduktion vid arrendeavtalets utgång, även om nämnda enheter i det skick som de hade utarrenderats i varken omfattade mjölkkor eller tekniska anläggningar som är nödvändiga för mjölkproduktion, och arrendatorn enligt avtalet inte heller var skyldig att producera mjölk.

9 — Dom av den 19 maj 1993 i mål C-81/91, Twijnstra (Rec. 1993, s. I-2455, punkt 25).

10 — Dom av den 13 juli 1989 i mål 5/88, Wachauf (Rec. 1989, s. 2609, punkt 13).

Domstolen kom i sin dom fram till följande slutsats: "Återlämnandet av ett utarrenderat företag vid arrendeavtalets utgång har rättsliga följder som i den mening som avses i artikel 5.3 i förordning nr 1371/84 (som den 4 juni 1988 omvandlades till artikel 7.3 i förordning nr 1546/88) är jämförbara med dem som följer av att nämnda företag överlåts på grund av att ett arrendeavtal ingås. De två åtgärderna medför en övergång av besittningsrätten till de produktionsenheter som avses inom ramen för de avtalsförhållanden som har kommit till stånd genom arrendet. Följaktligen utgör återlämnandet av alla enheter för jordbruksproduktion vid arrendeavtalets utgång ... ett fall på vilket artikel 5.3 i förordning nr 1371/84 är tillämplig förutsatt att bestämmelsen i artikel 5.1 är tillämplig på denna överlåtelse på grund av att ett arrendeavtal ingås, vilket sker när det rör sig om ett 'företag' i den mening som avses i artikel 12 d i förordning nr 857/84 ...". [11]

26. Mot bakgrund av denna rättspraxis anser jag — såsom generaladvokaten Mischo gjorde i sitt förslag till avgörande i målet Kühn [12] — att när en uppfödare av nötkreatur lämnar ett företag överförs i princip de motsvarande referenskvantiteterna på ägaren, som genom att ingå arrendeavtal med en annan uppfödare av nötkreatur överlåter referenskvantiteterna på denne, om inte medlemsstaterna — genom att göra bruk av sin möjlighet enligt artikel 7 i förordning nr 857/84 och artikel 7.1 punkt 4 i förordning nr 1546/88 — har föreskrivit att hela eller en del av kvantiteten skall ställas till den avgående arrendatorns förfogande förutsatt att han fortsätter mjölkproduktionen och att summan av de referenskvantiteter som på så sätt har ställts till hans förfogande och den kvantitet som motsvarar det företag där han fortsätter driften inte överstiger den kvantitet som han förfogade över innan arrendeförhållandet upphörde.

27. Skall denna slutsats påverkas av att de jordområden som återgår till ägaren efter att ett arrendeförhållande har upphört är belägna i en annan medlemsstat än den i vars totala garantikvantitet den referenskvantitet ingick som år 1984 hade tilldelats producenten-arrendatorn?

28. Jag anser att frågan av olika skäl skall besvaras nekande. För det första därför att det i den lagstiftning om överföring av referenskvantiteten som gällde när arrendeförhållandet mellan käranden och Elke Jansen upphörde inte gjordes någon åtskillnad beroende på om företaget i sin helhet var beläget i en och samma medlemsstat eller inte.

29. För det andra därför att referenskvantiteten — såsom jag har förklarat ovan — överförs tillsammans med företaget och begreppet "företag" i den mening som avses i denna speciallagstiftning återfinns i artikel 12 d i förordning nr 857/84, enligt vilken företag

11 — Den i punkt 10 ovan nämnda domen, punkt 15.

12 — Dom av den 10 januari 1992 i mål C-177/90, Kühn (Rec. 1992, s. I-35 och följande sidor, i synnerhet s. I-55, punkt 43).

utgörs av "alla produktionsenheter som förvaltas av producenten och som är belägna inom gemenskapens geografiska territorium".

30. Referenskvantiteten eller en del av den kan således överföras tillsammans med jorden förutsatt att denna hör till ett företag i den mening som avses i förordning nr 857/84 vilket är beläget inom gemenskapens geografiska territorium. Denna tolkning, som är tillämplig på det föreliggande fallet, har förstärkts genom ändringen av denna definition genom rådets förordning (EEG) nr 1560/93 [13] genom att det efter att förordningen trädde i kraft den 28 juni 1993 med företag avses "alla produktionsenheter som förvaltas av producenten och som är belägna inom en medlemsstats geografiska territorium".

31. Jag anser dessutom i likhet med kommissionen att svarandemyndighetens vägran att utfärda ett intyg om överföringen av en del av den referenskvantitet som på sin tid hade tilldelats Jansen tillsammans med de jordområden som återficks då arrendeförhållandet upphörde, på grund av att nämnda jordområden var belägna i en annan medlemsstat, utgör diskriminerande behandling som är förbjuden enligt artikel 40.3 andra stycket i EG-fördraget.

32. Enligt denna bestämmelse skall den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna nämligen "begränsas till att sträva efter de mål som anges i artikel 39 och skall utesluta varje form av diskriminering mellan producenter eller konsumenter inom gemenskapen". Domstolen har tolkat denna bestämmelse i domen i målet Graff på följande sätt:

"... förbudet mot diskriminering i denna bestämmelse utgör endast ett konkret uttryck för den allmänna jämlikhetsprincip som utgör en del av gemenskapsrättens grundläggande principer och förutsätter att jämförbara situationer inte behandlas på olika sätt, om inte detta är objektivt berättigat ..." [14]

I samma mening lade domstolen till att "de krav som följer av skyddet för de grundläggande rättigheterna i gemenskapens rättsordning även är bindande för medlemsstaterna när dessa genomför gemenskapsrätt, vilket innebär att medlemsstaterna är skyldiga att i mån av möjlighet tillämpa gemenskapsrätt så, att sådana krav inte åsidosätts ... I synnerhet framgår det av domstolens rättspraxis att artikel 40.3 i EEG-fördraget omfattar alla åtgärder för den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna, oberoende av vilken myndighet som har vidtagit dem. Följaktligen är den även bindande för

13 — Rådets förordning av den 14 juni 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 3950/92 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 154, s. 30).

14 — Dom av den 14 juli 1994 i mål C-351/92, Graff (Rec. 1994, s. I-3361, punkt 15).

medlemsstaterna när dessa genomför nämnda organisation". [15]

33. Den arrendegivare som, då ett arrendeförhållande upphör, återfår sina jordområden som är belägna utanför Tyskland missgynnas i detta fall genom svarandens avslagsbeslut i förhållande till en annan arrendegivare som under samma omständigheter återfår en del av ett företag som i sin helhet är beläget inom det tyska territoriet. Eftersom det rör sig om jämförbara situationer som behandlas olika skall det kontrolleras om denna särbehandling på grund av den plats där jordområdena är belägna har en objektiv grund inom ramen för systemet med tilläggsavgift.

34. Enligt de bestämmelser med hjälp av vilka gemenskapslagstiftaren har genomfört detta system fördelades den totala garantikvantiteten mellan medlemsstaterna i enlighet med de kvantiteter som hade levererats inom deras territorium under ett visst år. Denna kvantitet begränsar mjölkproduktionen i en stat på så sätt att de individuellt tilldelade referenskvantiteterna inte får överskrida denna gräns. Såsom generaladvokaten Van Gerven erinrade om i sitt förslag till avgörande i målet Graff [16], grundas gemenskapssystemet för mjölkkvoter på en total garantikvantitet som på ett specifikt sätt har beräknats för varje medlemsstat. Han lade till att det framgår av såväl det femte övervägandet i förordning nr 856/84 "som av artikel 5c.3 i förordning nr 804/68 ... att systemet med tilläggsavgiften *huvudsakligen* har definierats med avseende på de olika medlemsstaternas territorium, eftersom det för varje medlemsstats del grundas på den kvantitet mjölk eller andra mjölkprodukter som år 1981 hade levererats inom ifrågavarande medlemsstats territorium".

35. Jag anser emellertid att det nödvändiga i iakttagandet av detta systems funktion inte hindrar att referenskvantiteten helt eller delvis överförs tillsammans med företaget då arrendeförhållandet upphör, även om en del av jordområdena är belägen inom en annan medlemsstats territorium, förutsatt att denna överföring sker inom ramen för medlemsstatens totala garantikvantitet som innehåller den referenskvantitet som tilldelades producenten-arrendatorn år 1984.

36. Jag anser således i likhet med kommissionens skriftliga synpunkter att den särskilda karaktär som systemet med referenskvantiteter har inte berättigar den särbehandling på grund av den plats där jordområdena är belägna och att den

15 — Den i fotnot 14 ovan nämnda domen, punkterna 17 och 18.

16 — Förslag till avgörande i det i fotnot 14 ovan nämnda målet, punkt 13.

referenskvantitet som år 1984 tilldelades producenten Jansen, och som utgör en del av Förbundsrepubliken Tysklands totala garantikvantitet, till en del skall återbäras till ägaren tillsammans med jordområdena då arrendeförhållandet upphör, trots att jordområdena är belägna inom en annan medlemsstats territorium, förutsatt att denna överföring sker med beaktande av systemets funktion, det vill säga att det sker inom ramen för den tyska totala garantikvantiteten.

Följaktligen föreslår jag att domstolen skall besvara förhandsfrågan på följande sätt:

Den referenskvantitet som den 2 april 1984 hade tilldelats en tysk mjölkproducent som brukade en gård i Tyskland samt arrenderade och brukade mark i Tyskland och Nederländerna och som levererade mjölk till en tysk uppköpare kan delvis knytas till nämnda mjölkproducents arrendeområden i Nederländerna, vilket får till följd att motsvarande referenskvantitet vid arrendeavtalets utgång skall överföras på arrendegivaren.